

Formanden: Den ærede 1ste Landstthingsmand for 3die Kreds har Ordet.

Kierkegaard: Jeg frasalder Ordet.

Ordføreren: Den meget ærede Minister har billiget den af mig udtalte Anskuelse i Henseende til den større Garantie, som ligger deri, at man holder sig Grundloven esterrettelig med Hensyn til det foreskrevne Tal af de Dommere, der skulle paakfende en Rigsretssag; og dette Hovedpunkt i mine tidligere Foredrag finder saaledes en Bessyrtelse i det Bisald, som denne Anskuelse har mødt fra den ærede Ministers Side. Men, maa man erkjende dette, saa er det jo sandelig ogsaa en Opfordring for Landstthinget, der jo Intet hellere vil end at værne om, at Loven skrives saaledes, at man tilveiebringer den Sikkerhed, som man kan, for Sagens retsfærdige Paakfendelse, til at holde over denne større Garantie, som Grundloven eengang har hjemlet, og ikke indlade sig paa nogen Afvigelse fra det Tal, som indeholder denne større Garantie. Naar jeg ved Siden heraf sammenholder, at den meget ærede Minister udtalte, at det, efter hans Overbeviisning, ikke var stridende imod Grundloven at benytte overtallige Dommere for at komme over de praktiske Vanskeligheder, som kunne møde, saa vil jeg henstille til det ærede Thing, om det dog ikke er det Rigtige, ligesom Landstthinget forrige Gang gjorde, at bruge dette Middel, der ikke er stridende imod Grundloven, for at komme ud over de Vanskeligheder, der foreligge, istedetfor at vove sig ind paa det betænkelige Gebeet at bortgive en væsentlig Deel af den Betyggelse, som ligger i, hvad Grundloven har foreskrevet om Antallet af Dommere. Naar det er bemærket, at Udvalgets Fleertal skulde have indviklet sig

selv i en Modsigelse ved det Forslag, det har gjort, idet der ikke kunde vælges imellem Andet end Et af To, enten at der altid skulde være 16 Rigsretsdommere tilstede, baade under den foreløbige Forhandling og under Hovedforhandlingen, eller ogsaa at man kunde afvige fra Grundlovens Tal baade i den første og i den sidste Henseende, saa kan jeg ikke erkjende, at en saadan Modsigelse finder Sted fra vor Side. Den finder ikke Sted efter vor Opfatning af Grundloven, idet vi nemlig antage, at Grundloven ikke har havt Andet for Die, end Rettens egentlige dømmende Virksomhed. Med Hensyn til, hvad vi saaledes have indstillet om det, som vi antage, at Grundloven har havt for Die, og hvad der staaer i umiddelbar Forbindelse dermed, altsaa Hovedforhandlingen, da holde vi paa, at vi ikke bør fravige, hvad der er bestemt i Grundloven; men derimod med Hensyn til den foreløbige Forhandling, som vi ikke antage, at Grundloven har tilstøttet, indvillige vi os ikke i nogen Modsigelse ved at troe, at man har større Frihed i den nærværende Lov med Hensyn hertil end med Hensyn til den førstnævnte Gjenstand. Om man vil kalde det Rigsret eller Rigsretscommission eller hvad man vil kalde dette mindre Tal af Tilforordnede, der kunne lede de foreløbige Forhandlinger, synes mig at være af meget ringe Bigtighed med Hensyn til Sagens Realitet; men det er Noget, der følger af sig selv, at det er af langt større Bigtighed at holde sig Bestemmelsen om Dommernes Tal esterrettelig i Henseende til Hovedforhandlingen og Sagens Paakfendelse end i Henseende til de foreløbige Behandlinger.